

I

La Cinder corria sota la llum de la lluna plena per sobreviure.

Avançava entre els arbres, saltava sobre els rierols i les pedres. Esbufegava tan fort que temia que el bosc la delatés en sentir-la. Durant l'adolescència, havia passat moltes estones corrent i saltant, com qualsevol noia de la seva edat, però res no l'havia preparada per al que estava vivint.

Podia sentir els gossos bordar i udolar mentre la perseguïen, i l'estrèpit de les peülles dels cavalls darrere seu. Els homes no tenien cap pressa, s'ho prenien com si fos un esport. Havia vist alguns dels seus cavalls de guerra engalanats amb campanes, guarnits amb or i brides massa brodades. Era com si els nobles estiguessin a punt de fer una desfilada per la ciutat.

Sota la llum de la lluna, se'ls veia tan ben plantats com els herois de les llegendes que salvaven damisel·les en perill. Al començament de la nit, quan els havia vist reunits fora dels murs del castell, havia pensat que hi eren per aturar la caça. Per un moment havia cregut que tant ella com la resta de preses s'havien salvat.

Però tan bon punt un d'ells la va mirar amb lascívia, va saber que s'equivocava. Aquells homes d'aspecte noble eren els caçadors.

Li va semblar sentir els crits d'un cavall espectre tan a prop que el cor quasi li va sortir del pit. Va imaginar que s'encabritava, amb la crina i la cua flamejants, però sabia que els caçadors només muntaven cavalls normals i corrents. Els cavalls espectre eren rars i, segurament, no els devien malgastar per perseguir preses tan fàcils com ella.

Va pujar corrents al cim i es va arriscar a girar-se per veure com de prop eren. A la falda del turó, els gossos creuaven el rierol. Una mica més enrere, els primers caçadors van sortir d'entre els arbres sobre els seus cavalls de guerra. Els homes del regne obscur reien.

Va girar-se per córrer, però es va aturar ràpidament, sorpresa. Un parell d'ulls enormes brillaven amb la llum de la lluna al seu davant. Va fer un bot i gairebé va cridar abans d'adonar-se que es tractava d'una noia, que semblava tan sorpresa i espantada com ella. Hi va haver un instant d'alleujament quan es van adonar que cap d'elles no era un caçador, sinó que ambdues eren

preses.

Van apartar la mirada en silenci i van arrencar a córrer en direccions diferents. Era la primera caça de la Cinder, però compartia la desesperació amb qualsevol que ja ho hagués viscut abans.

El terreny de la muntanya estava cobert de fulles mortes i la Cinder relliscava contínuament. Va ensopegar amb el vestit i va aterrar dolorosament de genolls contra un arbre caigut. Volia arrencar-se la roba i llençar-la, però era l'única protecció que tenia. Es va agafar la faldilla amb les dues mans i va començar a córrer de nou.

Els lladrucs es van desviar. Potser els gossos havien percebut l'olor de l'altra noia. No va poder evitar mirar cap enrere.

Tot el que va veure va ser un bosc d'ombres. La lluna plena s'endinsava entre els arbres en feixos trencats.

Un cavall va travessar el sotabosc i va aparèixer just darrere seu. La Cinder es va girar per veure com s'alçava sobre les potes de darrere, a tocar de la seva cara. Va retrocedir per allunyar-se'n i va ensopegar. El crit del cavall va ser ensordidor, però no era un cavall espectre, era un de normal. Això la va encoratjar.

Es va impulsar amb els genolls i va arrencar a córrer abans d'estar completament dempeus.

—Ets aquí. —El genet semblava borratxo, i era massa a prop seu.

Va notar un pes enorme sobre l'esquena quan el noble li va aterrar a sobre. Es va estavellar amb força contra el terra amb la barbata i els braços.

Els seus músculs prims no eren rival per al pes de l'home corpulent que l'aixafava. Però no es donaria per vençuda. No podia fer-ho.

L'home li va posar els llavis gruixuts i viscosos a la cara. Ella va girar el cap just a temps perquè acabés llepant-li la galta. Va aprofitar el moment i li va mossegar la papada.

En un punt dels arbres propers, el crit d'una noia va ressonar a través la nit. Els homes se'n reien entre les ombres en algun lloc de la distància.

El seu atacant es va enfadar i li va pegar amb la mà oberta. Aleshores, va tancar el puny i el va dirigir amb violència cap a la seva cara. Va aconseguir apartar-se'n a l'últim moment i el puny va aterrar amb força contra la roca que hi havia sota el seu cap. Ell va udolar de dolor i fúria.

La Cinder es va girar, li va donar un parell de coces i es va retorçar amb tanta força com va poder. Tot just quan estava a punt de lliurar-se de l'home, la va agafar per l'escot del vestit i l'hi va estripar.

Fins aleshores, havia estat massa espantada. Però en aquell moment la sang li bullia a les venes i es barrejava amb la por.

Va avançar a les palpentes pel fang i va agafar el primer que va trobar: una

pedra rodona. Va colpejar amb tota la força que tenia el cap de l'atacant, que va cridar sorprès mentre s'apartava.

Per pur instint, el va colpejar de nou.

Ell va tornar a cridar i, aquella vegada, es va quedar quiet. Era com si estigués adormit, tret del fet que se li estava formant una taca humida sota el cap.

L'havia mort?

Va arronsar les cames i es va apartar amb l'ajuda de mans i genolls. Va mirar la pedra que encara tenia a la mà. No s'havia adonat fins aleshores que era molt afilada. L'havia agafada a cegues pel costat arrodonit i havia colpejat el caçador amb la part acabada en punta.

Aquell costat estava ple de sang.

Va deixar caure la pedra i es va posar dreta. L'home podia aixecar-se en qualsevol moment i atacar-la de nou.

Podia sentir com els gossos bordaven cada cop més a prop. Havien trobat l'altra noia?

Es va girar i va arrencar a córrer mentre l'home sagnava sobre el terra del bosc.

